Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kymmenes jaosto)

4 päivänä heinäkuuta 2019*

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Asetus (EY) N:o 207/2009 – Väitemenettely – 8 artiklan 1 kohdan b alakohta – Sanaosan ”Fl” sisältävän kuviomerkin rekisteröintiä koskeva hakemus – Sanaosan ”fly.de” sisältävän kuviomerkin haltijan väite – Hylkääminen – Merkkien samankaltaisuus – Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä perusmuotoisessa kirjoitusasussa oleva tavaramerkin nimi – Sekaannusvaara

Asiassa C-99/18 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 12.2.2018,

FTI Touristik GmbH, kotipaikka München (Saksa), edustajanaan A. Parr, Rechtsanwältin,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään D. Walicka ja D. Botis,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Harald Prantner, kotipaikka Hampuri (Saksa),

Daniel Giersch, kotipaikka Monaco (Monaco),

edustajanaan S. Eble, Rechtsanwalt,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Lycourgos sekä tuomarit M. Ilešič (esittelevä tuomari) ja I. Jarukaitis,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 FTI Touristik GmbH vaatii muutoksenhaussaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 30.11.2017 antaman tuomion FTI Touristik v. EUIPO – Prantner ja Giersch (Fl) (T-475/16, ei julkaistu, EU:T:2017:856; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) viidennen valituslautakunnan 16.6.2016 antama päätös (asia R 480/2015-5), joka koskee yhtäältä FTI Touristikin ja toisaalta Harald Prantnerin ja Daniel Gierschin välistä väitemenettelyä (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1) on muutettu 16.12.2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2015/2424 (EUVL 2015, L 341, s. 21), joka tuli voimaan 23.3.2016. Asetus N:o 207/2009, sellaisena kuin se oli muutettuna, kumottiin ja korvattiin 1.10.2017 alkaen Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1). Kun kuitenkin otetaan huomioon nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan rekisteröintihakemuksen esittämispäivämäärä, eli 7.10.2013, joka on sovellettavan aineellisen oikeuden määräytymisen kannalta määräävä, tähän oikeusriitaan sovelletaan asetuksen N:o 207/2009 aineellisia säännöksiä.

3 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohta kuului seuraavasti:

”Aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä:

– –

b) jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen yleisön keskuudessa, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, on sekaannusvaara, joka sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

4 Asian tausta ja riidanalaisen päätöksen sisältö esitetään tiivistetysti valituksenalaisen tuomion 1–15 kohdassa seuraavasti:

”1. Väliintulijat – – Prantner ja – – Giersch tekivät 7.10.2013 Euroopan unionin teollisoikeuksien virastolle [EUIPO] EU-tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen asetuksen [N:o 207/2009] nojalla.

2. Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on seuraava kuviomerkki:

3. Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 16, 39 ja 43, ja ovat seuraavat:

– luokka 16: ’Painotuotteet; valokuvat; paperikauppatavarat; pakkaustarvikkeet; julkaisut; kirjat; oppaat; lehtiset; tiedotuskirjeet; albumit; sanomalehdet; viikko- ja aikakauslehdet; liput; kupongit; matkakupongit ja -asiakirjat; passit; etiketit; julisteet; postikortit; kalenterit; päivyrit ja päiväkirjat; opetusmateriaalit’

– luokka 39: ’Kuljetuspalvelut; matkojen järjestäminen; matkoja koskeva tiedottaminen; ajoneuvojen pysäköintitilojen antaminen käyttöön; tavaroiden, henkilöiden ja matkustajien kuljettaminen maitse, meritse ja rautateitse; lentoyhtiö- ja huolintapalvelut; lentokentän selvityspalvelut; matkustajien ja tavaroiden kuljetusten järjestäminen sekä maitse ja meritse tehtävät matkat; lentoyhtiöpalvelut; matkatavaroiden rekisteröinti; rahdin käsittely ja rahtipalvelut; risteilyjen, retkien ja lomien järjestäminen ja hallinnointi ja niihin liittyvien rakenteiden luovuttaminen käyttöön; lentokoneiden charter-palvelut; lentokoneiden, henkilökohtaisten ajoneuvojen ja veneiden vuokraaminen; taksipalvelut; bussipalvelut; kuljettajapalvelut; linja-autolla tehtäviin kuljetuksiin liittyvät palvelut; junapalvelut; lentokenttäyhteyspalvelut; lentokenttien pysäköintipalvelut; ilma-alusten pysäköintipalvelut; matkustajien saattaminen; matkatoimistopalvelut; kaikkiin edellä mainittuihin palveluihin liittyvät neuvonta-, konsultaatio- ja tiedotuspalvelut; kuljetuspalveluja koskevien tietojen antaminen; matkoja koskevien tietojen laittaminen saataville verkkoon; matkojen varaaminen automatisoitujen tietopankkien tai internetin kautta’

– luokka 43: ’Ravitseminen ja juomien anniskelu, tilapäismajoitus; ravintola- ja baaripalvelut; catering-palvelut; lomamajoituspalvelut; ravintoloiden ja lomamajoitusten varauspalvelut; hotelli- ja/tai ravintolapalvelut; hotellin käyttöä koskevat varauspalvelut’.

4. EU-tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin 26.11.2013 Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä nro 225/2013.

5. Kantaja eli FTI Touristik – – teki 26.2.2014 asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 46 artikla) nojalla väitteen edellä 3 kohdassa tarkoitettuja tavaroita ja palveluja varten haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan.

6. Väite perustui aikaisempaan EU-tavaramerkiksi rekisteröityyn kuviomerkkiin, joka oli seuraavanlainen:

ja joka kattaa luokkiin 16, 39, 41 ja 43 kuuluvat tavarat ja palvelut ja vastaa kunkin luokan osalta seuraavaa kuvausta:

– luokka 16: ’Painotuotteet, erityisesti katalogit, esitteet, tiedotusmateriaali; toimistotuotteet (lukuun ottamatta kalusteita); luokkaan 16 kuuluva ohje- ja opetusmateriaali; karttapallot, kartastot; paperi, pahvi ja näistä materiaaleista tehdyt tuotteet (luokkaan 16 kuuluvat); paperitarvikkeet; muoviset pakkausmateriaalit, mukaan lukien luokkaan 16 kuuluvat muovikassit, muovitaskut, erityisesti matkustusasiakirjoille tarkoitetut’;

– luokka 39: ’Kuljetus, mukaan lukien kuljetusvälineiden välittäminen ja vuokraaminen; matkojen suunnitteluun, järjestämiseen, varaamiseen ja välittämiseen liittyvä toiminta, myös sähköisten laitteistojen avulla; turismipalvelut; kaupunkikierrosten toteuttaminen, matkustajien saattopalvelut; kuljetusta ja matkoja koskeva tiedottaminen, myös sähköisten laitteistojen avulla’;

– luokka 41: ’Opetus; koulutus; juontaminen ja viihdyttäminen; urheilu- ja kulttuuritoiminta; vapaa-ajan palvelut; painotuotteiden ja niihin liittyvien sähköisten mediatuotteiden julkaiseminen ja editointi (mukaan lukien CD-ROM -levyt ja interaktiiviset CD-levyt); elokuvien, videotallenteiden, elokuva-, radio-, ja televisiolaitteiden ja urheiluvälineiden vuokraaminen; konferenssien, kongressien, symposiumien, kokousten ja seminaarien järjestäminen ja toteuttaminen’;

– luokka 43: ’Majoituspaikkojen varaaminen; majoituspalvelut; ravitsemispalvelut ja tilapäiseen majoittamiseen liittyvät palvelut; ravintoloiden ja hotellien tilapäiseen majoittamiseen ja ravitsemiseen liittyvien palvelujen välittäminen, mukaan lukien asuntojen ja loma-asuntojen välittäminen’.

7. Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 8 artiklan 1 kohdan b alakohta) mainittuun perusteeseen.

8. Väiteosasto teki 3.2.2015 päätöksen, jolla se hyväksyi väitteen ja hylkäsi tavaramerkin rekisteröimistä koskevan hakemuksen kaikkien kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta.

9. Väliintulijat valittivat 26.2.2015 EUIPO:ssa väiteosaston päätöksestä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan (joista on tullut asetuksen 2017/1001 66–71 artikla) mukaisesti.

10. EUIPO:n viides valituslautakunta vahvisti väiteosaston päätöksen [riidanalaisella päätöksellä].

11. EUIPO:n viides valituslautakunta totesi ensiksi riidanalaisen päätöksen 19 kohdassa, että kyseiset tavarat ja palvelut oli tarkoitettu sekä suurelle yleisölle että erikoistuneelle yleisölle ja että oli asianmukaista pitää lähtökohtana yleisöä, jonka tarkkavaisuuden taso oli kahdesta mainitusta alempi, eli keskimäärin tarkkaavaista suurta yleisöä. Valituslautakunta katsoi tämän jälkeen riidanalaisen päätöksen 20 kohdassa, että sekaannusvaaran arvioimisen kannalta relevantti alue oli koko Euroopan unioni, minkä jälkeen se täsmensi, että väite olisi ollut hyväksyttävä siinäkin tapauksessa, että sekaannusvaara olisi ollut olemassa ainoastaan yhdessä jäsenvaltiossa.

12. Tavaroiden ja palvelujen vertailun osalta [EUIPO:n viides] valituslautakunta hyväksyi riidanalaisen päätöksen 25 kohdassa väiteosaston päätelmän, jota ei ollut riitautettu valituslautakunnassa ja joka sisältyi riidanalaisen päätöksen 24 kohtaan ja jonka mukaan kyseiset tavarat ja palvelut olivat osaksi samanlaisia ja osaksi samankaltaisia. Valituslautakunta totesi näin ollen, että tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut luokkaan 16 kuuluvat tavarat olivat samanlaisia kuin samaan luokkaan myös kuuluvat aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat. Valituslautakunta totesi samoin, että tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut luokkaan 39 kuuluvat palvelut olivat samanlaisia kuin samaan luokkaan kuuluvat aikaisemman tavaramerkin kattamat palvelut, pois lukien ne palvelut, joihin kuuluivat 'ajoneuvojen pysäköintitilojen antaminen käyttöön; lentokenttien pysäköintipalvelut; ilma-alusten pysäköintipalvelut' ja jotka katsottiin vastaaviksi kuin aikaisemman tavaramerkin palvelu 'Kuljetus'. Valituslautakunta katsoi lopuksi, että kaikki tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut luokkaan 43 kuuluvat palvelut olivat samanlaisia kuin aikaisemman tavaramerkin kattamat samaan luokkaan kuuluvat palvelut, pois lukien 'ravintoloiden ja lomamajoitusten varauspalvelut', jotka olivat samankaltaisia kuin aikaisemman tavaramerkin 'ravitsemispalvelut ja tilapäiseen majoittamiseen liittyvät palvelut'.

13. [EUIPO:n viides] valituslautakunta tutki myös kyseisiä merkkejä ja katsoi riidanalaisen päätöksen 32 kohdassa, etteivät ne olleet visuaalisesti samankaltaisia. Merkkien lausuntatavan osalta valituslautakunta katsoi riidanalaisen päätöksen 33 ja 34 kohdassa, että sellaisen yleisön kannalta, joka ei tunne englannin kielen sanaa 'fly', kyseiset merkit eivät ole samankaltaisia. Englannin kielen sanan 'fly' tuntevien kuluttajien osalta kyse oli foneettisesta samankaltaisuudesta sillä edellytyksellä, että he yhdistivät haetun tavaramerkin sanaan 'fly'. Tällainen tapaus ei kuitenkaan vaikuttanut kovin todennäköiseltä, koska yhtäältä oli olemassa suuri ero kirjaimen 'y' ja haetussa tavaramerkissä käytetyn tyylitellyn sydämen välillä ja koska toisaalta ei ollut tavanomaista korvata kirjainta 'y' sydämen tunnuksella. Merkityssisällön osalta valituslautakunta katsoi riidanalaisen päätöksen 35 ja 36 kohdassa, että sellaisen yleisön kannalta, joka ei tuntenut englannin kielen sanaa 'fly', kyseiset merkit eivät olleet samankaltaisia. Sellaisten kuluttajien kannalta, jotka tunsivat ja ymmärsivät englannin kielen sanan 'fly', merkit olivat merkityssisällön osalta samankaltaisia sillä edellytyksellä, että he tunnistivat sanan 'fly' haetussa tavaramerkissä. Tällainen tapaus vaikutti kuitenkin marginaaliselta samoista syistä kuin ne, jotka esitettiin foneettisen samankaltaisuuden arvioinnin yhteydessä.

14. [EUIPO:n viides] valituslautakunta katsoi riidanalaisen päätöksen 40 kohdassa, että aikaisemmalla tavaramerkillä oli sen ominaispiirteisiin perustuva keskitasoinen erottamiskyky englannin kieltä osaamattomien kuluttajien kannalta ja sen ominaispiirteisiin perustuva heikko erottamiskyky englannin kieltä osaavan yleisön kannalta.

15. Kyseisten merkkien välisen sekaannusvaaran arvioinnista [EUIPO:n viides] valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 47 kohdassa, ettei merkkien välillä ollut sekaannusvaaraa. Valituslautakunta totesi tältä osin riidanalaisen päätöksen 46 kohdassa, että koska yhteinen tekijä oli luonteeltaan puhtaasti kuvaileva, kyseisten merkkien väliset lausuntatapaan, merkityssisältöön ja ennen kaikkea ulkoasuun liittyvät erot olivat riittäviä poistamaan varmuudella sekaannusvaaran myös samanlaisten tavaroiden ja palvelujen osalta."

Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne

5 Valittaja nosti unionin yleiseen tuomioistuimeen 26.8.2016 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista ja jonka tueksi se esitti yhden ainoan kanneperusteen, joka perustui asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan. Valittaja väitti, että EUIPO:n viidennen valituslautakunnan arviointi kyseisten merkkien ulkoasun, lausuntatavan ja merkityssisällön samankaltaisuudesta on virheellinen ja että valituslautakunta on virheellisesti todennut, että aikaisemmalla tavaramerkillä oli englannin kieltä osaavan yleisön kannalta heikko erottamiskyky, joten valituslautakunnan mukaan kyseisten merkkien välillä ei ole minkäänlaista sekaannusvaaraa.

6 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisessa tuomiossa ensinnäkin kyseisten merkkien vertailusta, että EUIPO:n viides valituslautakunta oli perustellusti voinut todeta, etteivät haettu tavaramerkki ja aikaisempi tavaramerkki ole ulkoasun, lausuntatavan ja merkityssisällön osalta samankaltaisia. Siltä osin kuin kyse oli toiseksi aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvystä, unionin yleinen tuomioistuin totesi, että kyseinen valituslautakunta oli aivan oikein katsonut, että aikaisemmalla tavaramerkillä on keskitasoinen erottamiskyky englannin kieltä osaamattoman yleisön kannalta ja heikko erottamiskyky englannin kieltä osaavan yleisön kannalta. Sekaannusvaarasta unionin yleinen tuomioistuin katsoi kolmanneksi, ettei valittaja ollut osoittanut, että mainittu valituslautakunta olisi virheellisesti katsonut, ettei haetun tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välillä ole sekaannusvaaraa. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi näin ollen yhden ainoan kanneperusteen ja kanteen kokonaisuudessaan.

Valitusasian asianosaisten vaatimukset

7 FTI Touristik vaatii unionin tuomioistuinta

– kumoamaan valituksenalaisen tuomion

– velvoittamaan EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

8 EUIPO vaatii unionin tuomioistuinta

– hylkäämään valituksen

– velvoittamaan FTI Touristikin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Prantner ja Giersch vaativat unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen.

Valituksen tarkastelu

10 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi yhteen ainoaan valitusperusteeseen, joka perustuu asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomiseen ja joka jakautuu neljään osaan. Ainoan valitusperusteen yhteydessä valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta myös sille kuuluvan perusteluvelvollisuuden täyttämättä jättämisestä.

Ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa

11 Ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa perustuu valittajan väitteeseen siitä, että unionin yleinen tuomioistuin teki metodologisen virheen sekaannusvaaran olemassaolon arvioinnissa, koska se jätti kyseisten merkkien samankaltaisuutta arvioidessaan ottamatta huomioon haetun tavaramerkin nimen perusmuotoisessa kirjoitusasussa, sellaisena kuin se esitetään Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä. Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin jätti tässä yhteydessä myös täyttämättä perusteluvelvollisuutensa, koska se ei tutkinut kantajan esittämää, mainittua tavaramerkin nimeä koskevaa argumenttia.

12 EUIPO katsoo, että ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta, koska se merkitsee valittajan yritystä saattaa unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi tosiseikkoja koskevia kysymyksiä. EUIPO:n mukaan mainittu osa on joka tapauksessa perusteeton.

13 Ainoan valitusperusteen ensimmäisen osan tutkittavaksi ottamisesta on muistettava yhtäältä, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että sitä, onko yleisön keskuudessa sekaannusvaaraa, on arvioitava kokonaisvaltaisesti ja huomioon on otettava kaikki tekijät, jotka ovat merkityksellisiä

kyseisessä yksittäistapauksessa. Vaikka näiden tekijöiden arviointi on tosiseikkoja koskeva kysymys, joka ei kuulu unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin, se, että kaikkia näitä tekijöitä ei ole otettu huomioon, muodostaa sitä vastoin oikeudellisen virheen ja siihen voidaan sellaisena vedota unionin tuomioistuimessa muutosta haettaessa (tuomio 16.6.2011, Union Investment Privatfonds v. UniCredito Italiano, C-317/10 P, EU:C:2011:405, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

14 Toisaalta perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta koskeva kysymys on oikeudellinen kysymys, joka muutoksenhaun yhteydessä kuuluu unionin tuomioistuimen valvontavallan alaisuuteen (tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 453 kohta).

15 Tästä seuraa, että ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa on otettava tutkittavaksi.

16 Sen osalta, onko kyseinen valitusperusteen osa hyväksyttävä, on heti aluksi hylättävä väite siitä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi jättänyt täyttämättä perusteluvelvollisuutensa.

17 Tästä on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklaan ja 53 artiklan ensimmäiseen kohtaan perustuva velvollisuus perustella tuomiot ei velvoita sitä esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat myös olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville perusteet, joihin unionin yleinen tuomioistuin on tukeutunut, ja unionin tuomioistuimella on niiden avulla käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa valituksen yhteydessä (tuomio 20.9.2016, Mallis ym. v. komissio ja EKP, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että valituksenalaisen tuomion 43 kohdasta ilmenee, että ”siltä osin kuin on kyse Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä julkaistusta haetun tavaramerkin [nimestä] perusmuotoisessa kirjoitusasussa, eli ’fly’, on todettava, ettei kyseinen [nimi] voi olla ratkaiseva yhdistelmämerkkien luoman foneettisen vaikutelman arvioinnissa väitemenettelyssä”.

19 Tästä seuraa, että – toisin kuin valittaja väittää – todetessaan, ettei mainittu tavaramerkin nimi voi olla ratkaiseva tekijä kyseisen foneettisen vaikutelman arvioinnissa, unionin yleinen tuomioistuin katsoi implisiittisesti mutta välttämättä, ettei kyseinen nimi ole osoitus siitä, miten kohdeyleisö ymmärtää kyseisen tavaramerkin.

20 Tällaisessa arvioinnissa ei myöskään ole oikeudellista virhettä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin palautti mieleen valituksenalaisen tuomion 21 kohdassa, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaraa on nimittäin arvioitava kokonaisuutena sen käsityksen mukaan, joka kohdeyleisöllä on kyseisistä merkeistä ja tavaroista tai palveluista, ja ottaen huomioon kaikki tekijät, joilla on merkitystä kyseisessä yksittäistapauksessa, eli muun muassa kyseisten merkkien samankaltaisuuden ja tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden keskinäinen riippuvuus.

21 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa, joka on palautettu mieleen tämän tuomion 18 kohdassa, kuviomerkin perusmuotoisessa kirjoitusasussa olevalla nimellä Euroopan unionin tavaramerkkilehdessä ei – riippumatta siitä, vastaako se kyseisen tavaramerkin hakijan aikomusta tai EUIPO:n mainitussa lehdessä esittämää huomautusta – ole merkitystä arvioitaessa foneettista vaikutelmaa, joka kohdeyleisöllä on kyseisistä merkeistä, jotka eivät sekoitu niiden perusmuotoisessa kirjoitusasussa olevaan nimeen mainitussa lehdessä.

22 Tästä seuraa, että ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Ainoan valitusperusteen toinen osa

23 Ainoan valitusperusteen toinen osa perustuu valittajan väitteeseen siitä, että – aivan kuin EUIPO:n viides valituslautakuntakin – unionin yleinen tuomioistuin teki metodologisen virheen arvioidessaan sekaannusvaaran olemassaoloa. Valittaja toteaa tältä osin, että vaikka on mahdollista, että foneettiset samankaltaisuudet kumoutuvat visuaalisten erojen kautta siten, että foneettisesta samankaltaisuudesta huolimatta minkäänlaista sekaannusvaaraa ei ole, tällaista kumoutumista on tarkasteltava sekaannusvaaran olemassaolon arvioinnin kannalta. Valittaja esittää, että siinä tapauksessa, että tällainen arviointi tehtäisiin siinä vaiheessa, kun merkkien samankaltaisuutta vertaillaan, tavaramerkkien samankaltaisuus olisi sellaisenaan poissuljettu, ilman, että muita sekaannusvaaraan liittyviä tekijöitä – kuten kyseisen tavaramerkin erottamiskykyä tai sitä, ovatko asianomaiset tavarat ja palvelut samanlaisia tai samankaltaisia – voitaisiin ottaa huomioon.

24 EUIPO väittää, että ainoan valitusperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta, koska se ei koske valituksenalaista tuomiota vaan riidanalaista päätöstä. EUIPO:n mukaan kyseinen valitusperusteen osa on joka tapauksessa vaikeasti ymmärrettävissä ja perusteeton.

25 Ainoan valitusperusteen toisen osan tutkittavaksi ottamisesta on todettava, että – toisin kuin EUIPO esittää – valittaja ei muutoksenhaussaan tyydy riitauttamaan riidanalaisen päätöksen lainmukaisuutta vaan väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa riittäviä perusteluja esittämättä, etteivät kyseiset merkit olleet samankaltaisia, ja teki siten metodologisen virheen sekaannusvaaran arvioinnissa. Ainoan kanneperusteen toinen osa on näin ollen otettava tutkittavaksi.

26 Siltä osin kuin on kyse siitä, onko kyseinen valitusperusteen osa hyväksyttävä, on todettava, että se perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan.

27 Tästä on riittävää todeta yhtäältä, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, että ”sekaannusvaaraa koskevat kantajan argumentit perustuvat virheelliseen ajatukseen siitä, että [EUIPO:n viidennen] valituslautakunnan olisi pitänyt katsoa, että kyseiset merkit olivat hyvin samankaltaisia, koska kuluttajien enemmistön näkökulmasta molemmissa oli yhteinen sanaosa ’fly’”, ja se viittasi tältä osin kyseisen tuomion 26–57 kohtaan. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tämän perusteella mainitun tuomion 65 kohdassa, ettei valittaja ollut osoittanut, että valituslautakunta olisi virheellisesti katsonut, ettei asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa ollut olemassa. Unionin yleinen tuomioistuin tyytyi näin ollen valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa toteamaan, että valituslautakunta oli voinut perustellusti todeta, ettei nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien merkkien välillä ollut sekaannusvaaraa.

28 Mainituista 26–57 kohdasta ja erityisesti valituksenalaisen tuomion 30–36 kohdasta, jotka koskevat kyseisten merkkien visuaalista samankaltaisuutta, mainitun tuomion 41–44 kohdasta, jotka koskevat kyseisten merkkien foneettista samankaltaisuutta, ja saman tuomion 49–51 kohdasta, jotka koskevat mainittujen merkkien merkityssisällön samankaltaisuutta, ei varsinkaan ilmene, että unionin yleinen tuomioistuin olisi perustanut ratkaisunsa kyseisten merkkien foneettisen samankaltaisuuden ”kumoutumiseen” kyseisten merkkien visuaalisen eron vuoksi, kun se arvioi kyseisten merkkien samankaltaisuutta.

29 Ainoan valitusperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä.

Ainoan valitusperusteen kolmas osa

30 Ainoan valitusperusteen kolmas osa perustuu siihen, että valittaja riitauttaa valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa olevan arvioinnin, jonka tuloksena unionin yleinen tuomion totesi, että koska aikaisempi tavaramerkki sisältää osan ”.de”, kyseiset merkit eivät ole foneettisesti samankaltaisia, sen perusteella,

että mainitun osan takia aikaisempi tavaramerkki lausutaan aina monitavuisena. Valittaja toteaa, että näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin antoi nimittäin kyseiselle osalle ratkaisevan merkityksen aikaisemmasta tavaramerkistä saatavassa kokonaisvaikutelmassa, vaikka domain-päätteellä on ainoastaan toiminnallinen merkitys eikä sille näin ollen lähtökohtaisesti voida antaa ratkaisevaa merkitystä.

31 EUIPO väittää, että ainoan valitusperusteen kolmas osa on perusteeton.

32 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa, että ”siltä osin kuin on kyse siitä, kuinka todennäköisesti kohdeyleisö tunnistaa kirjaimen ’y’ haetun tavaramerkin kuvio-osassa, on todettava, että todennäköisyys on vähäinen. Kuten edellä 34 kohdassa on todettu, kirjaimen ’y’ ja haetussa tavaramerkissä olevan sydämen tunnuksen välillä on yhtäältä suuri ero, ja toisaalta ei ole tavanomaista korvata kirjainta ’y’ tällaisella tunnuksella. Lisäksi on todettava, että vaikka oletettaisiin – kuten kantaja väittää –, että kuluttaja tunnistaa kirjaimen ’y’ tyylitellyssä sydämen tunnuksessa, sitä, että kummassakin kyseisessä merkissä oleva sanaosa ’fly’ on foneettisesti samanlainen, lieventää se, että aikaisemmassa tavaramerkissä on sanaosa ’.de’. Kantaja ei kuitenkaan esitä yhtäkään argumenttia, joka olisi omiaan asettamaan kyseenalaiseksi arvioinnin, jonka [EUIPO:n viides] valituslautakunta esittää riidanalaisen päätöksen 33 kohdassa ja joka koskee kyseisen sanaosan lausuntatapaa ja jonka mukaan aikaisempi tavaramerkki lausutaan aina useampitavuisena siten, että tavujen tarkka määrä vaihtelee kunkin virallisen kielen kielioppisäännöistä riippuen”.

33 Kuten valituksenalaisen tuomion 42 kohdasta ilmenee, unionin yleisen tuomioistuimen arviointi perustuu toteamukseen siitä, että yhtäältä kirjaimen ”y” ja haetussa tavaramerkissä olevan sydämen tunnuksen välillä on suuri ero ja että toisaalta ei ole tavanomaista korvata kirjainta ”y” tällaisella tunnuksella, joten todennäköisyys sille, että kohdeyleisö tunnistaa kirjaimen ”y” haetun tavaramerkin kuvio-osassa, on vähäinen. Koska valittaja ei nyt käsiteltävässä asiassa ole väittänyt, että tosiseikat olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tällainen arviointi ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin valituksen yhteydessä (ks. esim. tuomio 2.9.2010, Calvin Klein Trademark Trust v. SMHV, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Unionin yleinen tuomioistuin esitti näin ollen tältä osin ylimääräisen toteamuksen siitä, että siinä tapauksessa, että kuluttaja tunnistaisi kirjaimen ”y” tyylitellyssä sydämen tunnuksessa, sitä, että kummassakin kyseisessä merkissä oleva sanaosa ”fly” on foneettisesti samanlainen, lieventää se, että aikaisemmassa tavaramerkissä on sanaosa ”.de”.

35 Tuomion ylimääräisiä perusteluja koskevat väitteet eivät voi kuitenkaan aiheuttaa kyseisen tuomion kumoamista (tuomio 6.9.2017, Intel v. komissio, C-413/14 P, EU:C:2017:632, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Tästä seuraa, että ainoan valitusperusteen kolmas osa on tehoton.

Ainoan valitusperusteen neljäs osa

37 Ainoan valitusperusteen neljäs osa perustuu valittajan väitteeseen siitä, että väliintulijat ensimmäisessä oikeusasteessa ovat hyvin varmasti pitäneet haetussa tavaramerkissä olevaa sydämen tunnusta kirjaimena ”y”, koska kaikissa muissa väliintulijoiden hallussa olevissa EU-tavaramerkeissä sydämen tunnuksella on, kuten nyt käsiteltävässä asiassa, korvattu kirjain ”y”. Vastaavasti haetun tavaramerkin haltijan ylläpitämältä internetsivustolta on valittajan mukaan nähtävissä, että tavaramerkin haltija pyrkii sydämen tunnuksella korvaamaan kirjaimen ”y”.

38 EUIPO väittää, ettei ainoan valitusperusteen neljättä osaa, joka sen mukaan merkitsee ainoastaan tosiseikaston esittelemistä, voida ottaa tutkittavaksi. EUIPO:n mukaan tämä valitusperusteen osa on joka tapauksessa perusteeton.

39 On muistettava, että SEUT 256 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten osalta. Ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen toimivaltainen määrittämään merkityksellisen tosiseikaston ja arvioimaan selvitysaineistoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tosiseikasto ja todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, niiden arviointi ei näin ollen ole oikeuskysymys, joka sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin valituksen yhteydessä (ks. esim. tuomio 2.9.2010, Calvin Klein Trademark Trust v. SMHV, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 On todettava, että valittaja tyytyy ainoan valitusperusteen neljännellä osalla asettamaan kyseenalaiseksi tosiseikastoa koskevan arvioinnin, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa.

41 Ainoan kanneperusteen neljäs osa on näin ollen jätettävä tutkimatta.

42 Kun kaikki edeltävät näkökohdat otetaan huomioon, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

43 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 137 artiklassa, jota kyseisen työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan muutoksenhakuun, määrätään, että oikeudenkäyntikuluja koskeva ratkaisu annetaan tuomiossa tai määräyksessä, jolla asian käsittely päätetään. Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdassa, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

44 Koska EUIPO on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan EUIPO:n kulut. Koska Prantner ja Giersch eivät ole esittäneet oikeudenkäyntikuluja koskevia vaatimuksia, he vastaavat omista kuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) FTI Touristik GmbH vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) kulut.

3) Harald Prantner ja Daniel Giersch vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset